

ВЕСЕЛИТЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА ДВЕ БЪЛГАРЧЕТА

Дядо Гърди седеше на търкулнатия до прага на воденицата камък и дръмеше. До него тихо предеше старият сънлив котарак Черньо и крадливо поглеждаше лястовичката, която кършеше унесено пъсень върху най-ниското клонче на цъвналата вишна. Веселитъ кречетала и отпъваха нейде дълбоко от воденицата, а старитъ карабийски цъли камъни тежко и приспивно хруптѣха върху едрото зърно.

Слънцето, като голѣмо бистро око, поглеждаше отъ Липовъ ридъ и унасяше въ сладка дръмка и дѣда Гърдя и небетчиитъ—мливари, що бѣха насѣдали върху ржшовеѣ на колата.

Ние съ Димчо тази сутринъ бѣхме подранили съ кравитѣ. Вчера донесохме на дѣда Гърдя единъ бѣкелъ вода чакъ отъ Буковъ долъ и той обеща да ни разкаже при-

казката за Чичо Пъй и Асма бей.

Дълго стояхме подъ вишната да чакаме. По едно време дѣдо Гърди се размърда и ние радостни се накахме да му се обадимъ. Ала той се опрѣ на другото колѣно и отново засумтѣ.

Но ето, че отъ долния пѣть за-скрибуца кола и свърна къмъ воденицата. Дѣдо Гърди се събуди, разтърка очи и се озърна. Но преди да види колата, забеляза насъ, усмихна се и рече:

— Ха, а, а! Вие вече сте дошли. Разбирамъ. За приказката сте подранили. Не съмъ забравилъ, че ви се врѣкохъ. Само че, ще почакате да посрещна най-напредъ госта. А до тогава, я идете завърнете кравитѣ, че ей ги х-е-е, край яза, ще го развалятъ. Пъкъ водата на пролѣтъ е силна и само чака да пробие нѣкжде.